

Chương thứ 12

ANH EM RUỘT

Băng Băng lại là em gái của Tiêu Dao Hâu.

Phong Tứ Nương ngẩn người ra:

- Em gái ruột ?

Băng Băng nói:

- Em gái ruột.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Cô làm sao mà ở dưới tuyết nham vậy ?

Gương mặt của Băng Băng càng lộ vẻ đau khổ, nàng buồn rầu nói:

- Anh ruột của tôi xô tôi xuống đấy.

Phong Tứ Nương lại ngó người, nàng đã phát hiện ra, nhất định có gì bí mật trong đó, một bí mật vừa bi thương vừa đáng sợ.

Nàng không muốn hỏi thêm, nàng sợ làm đau lòng người khác. Có điều Băng Băng đang hỏi nàng:

- Chắc chị đang lạ kỳ, tại sao ông ta muốn xô tôi xuống đó ?

Phong Tứ Nương gật đầu, do đó, Băng Băng bèn kể cho nàng nghe một câu chuyện bí mật vừa bi thương vừa kinh sợ của nàng.

- Tôi là con gái út, lúc tôi sinh ra, ông ta đã thành người lớn, từ lúc tôi sinh ra, ông ta đã hận thù tôi.

- Bởi vì, anh chị tôi, ai cũng là người châu nhai, không những vậy, trừ ông ta ra, đều bị chết yểu cả.

- Còn tôi, thì lại là một người bình thường, do đó y hận tôi, đổ kị tôi, cái thứ tình cảm ấy, chắc các người cũng hiểu được.

- May mà lúc ấy, cha mẹ tôi còn chưa mất đi, do đó, tôi cũng còn sống sót.

- Lúc mẹ tôi mất, người cũng dặn ông ta mấy lần, phải chăm sóc đôi đũa tôi tử tế. Mẹ tôi còn nói cho ông ta biết, nếu ông ta dám làm hại tôi, mẹ tôi dưới suối vàng sẽ không buông tha cho ông ta.

- Do đó, trong lòng ông ta tuy rất hận tôi, những đôi đũa tôi vẫn rất tốt, bởi vì, ông ta không sợ gì, chỉ sợ ma quỷ, ông ta rất tin người chết rồi còn có quỷ hồn.

- Đây cũng là một bí mật, trừ tôi ra, sợ rằng không một ai biết được.

... Những người thường làm chuyện xấu xa, không ít thì nhiều cũng sợ quỷ, đạo lý ấy Phong Tứ Nương cũng hiểu được.

Bằng Bằng uống tý rượu, tâm tình mới trấn định lại, nàng lại nói tiếp:

- Ông ta cung cấp cơm áo cho tôi rất đầy đủ, nhưng ông ta không cho phép tôi được hỏi chuyện gì liên quan tới ông ta, tôi là em gái, dĩ nhiên cũng không dám hỏi gì.

- Tôi chỉ biết rằng, mấy năm nay, trước và sau tết đoàn ngộ, thường thường hay có nhiều người lại tìm ông ta.

- Những người ấy, ai ai cũng bao mặt lại, hành tung rất thần bí, bọn họ gặp tôi cũng không để ý, không chừng bọn họ tưởng tôi là một trong những phi tần của anh tôi.

- Bởi vì, anh tôi không bao giờ muốn cho người khác biết, ông ta có một người em gái như tôi.

... Do đó Phong Tứ Nương cũng không biết.

Bằng Bằng nói tiếp:

- Đương nhiên ông ta cũng không nói cho tôi biết những người ấy là ai, cũng không nói cho tôi biết bọn họ đến đây làm chuyện gì.

- Có điều, tôi nhìn lâu một hồi, cũng đoán được sơ sơ, bọn họ chắc đang tiến hành một âm mưu nào đó rất lớn, những người bao mặt lại tìm y, chắc chắn là những người ông ta đã mua chuộc làm tay chân bộ hạ.
- Tôi biết ông ta vốn có dã tâm, muốn khống chế tất cả nhân vật trong giang hồ.
- Nhưng tôi cho đây chẳng qua chỉ là một ảo tưởng nực cười, trên đời này nhất định không có một người nào, có thể thật sự khống chế toàn bộ trong giang hồ, trước đây, những người minh chủ trong vũ lâm cũng chỉ là mang một hư danh cho có thể thôi.
- Có điều, ông ta coi chuyện đó rất thật, không những vậy, còn có cách đặc biệt của ông ta, do đó, những người bao mặt lại tụ hội, mỗi năm càng lúc càng nhiều.
- Hai năm trước, tết đoan ngọ, người đến càng nhiều hơn, ông ta rất lấy làm phấn khởi, tôi vô tình nghe ông ta lẩm bẩm nói một mình: thiên hạ anh hùng, đã có quá nửa lọt vào trong giỏ của ta.
- Đến tối, toàn bộ những người có mặt ở đó đều đến sau núi, trong một hang động bí mật tụ hội.
- Đây cũng là thói quen của bọn họ, mỗi lần bọn họ vào đó, đều ở trong hang động dăm ba ngày.
- Bọn họ đều là người, do đó, cũng đều phải ăn uống, do đó, mỗi ngày đều có người đưa đồ ăn rượu thịt lại, chuyện đó vốn vẫn do một đám người vừa điếc vừa mù phụ trách.
- Hôm ấy, tôi nhịn không nổi tính hiếu kỳ, muốn vào đó xem thử ra sao, xem những người ông ta mua chuộc được là những hạng người nào.
- Do đó, tôi thừa lúc bọn họ đưa đồ vào, cũng mặc đồ của bọn họ, lẫn lộn theo vào.
- Tôi cũng có học qua dị dung thuật, những tướng đã hoá trang giống lắm rồi.
- Nào ngờ y nhìn một cái là đã nhận ra tôi.

- Có điều, tôi cũng thấy được gương mặt thật của mấy người ở đó, bởi vì, bọn họ vào sơn động rồi, bèn cởi bỏ khăn bao mặt ra, tuy tôi chỉ nhìn sơ qua một lần, nhưng tôi đã nhớ được gần hết diện mạo của những người đó, từ nhỏ tôi đã có cái tài đó.

... Chính Tiêu Dao Hầu cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhìn qua là không bao giờ quên.

Băng Băng lại nói:

- Tôi tưởng ông ta phát hiện ra rồi, nhất định sẽ nổi trận lôi đình lên, nào ngờ ông ta chẳng nói gì cả, chẳng những vậy, ngày hôm sau, còn hẹn tôi đến sau núi, nói là đưa tôi đi dạo lòng vòng.

- Đương nhiên là tôi rất cao hứng, bởi vì, trước sau tôi vẫn hy vọng ông ta đối xử tốt đẹp với tôi cũng như bao nhiêu người anh khác.

- Do đó, tôi còn đặc biệt trang điểm cho đẹp ra, theo ông ta ra mé sau núi, chính là Sát Nhân Nham đấy.

- Đến đó, ông ta trở mặt với tôi, nói rằng, tôi biết chuyện bí mật quá nhiều, nói tôi quá đa sự.

- Tôi những tưởng tôi đã ông ta chỉ trách phạt tôi một trận là xong, bởi vì bí mật của họ, tôi còn chưa biết gì cả, dù có biết mặt những người đó, cũng chẳng có gì đến nỗi quan trọng.

- Sau đó ông ta nói tôi biết rằng, những người này đều là những người rất có thân phận trong vũ lâm, không phải là đại hiệp oai trấn một nơi, thì cũng là chương môn một phái lớn, quyết không thể để ai biết được họ đã thành tay chân của ông ta, có điều ... ông ta thừa lúc tôi không lưu ý, xô tôi xuống, phía dưới chính là vực sâu muôn trượng, bất cứ ai rớt xuống đó, nhất định là tan xương nát thịt, tôi nằm mộng cũng không bao giờ nghĩ rằng, ông anh ruột thịt của tôi lại nhẫn tâm hạ độc thủ.

Nói đến đây, viền mắt của Băng Băng đỏ lên, nước mắt của nàng từ từ trào ra hai bên má.

Phong Tứ Nương bất giác thở dài, nói:

- Có điều, cô cũng chưa chết mà.

Bằng Bằng nói:

- Đây cũng là vì vận khí của tôi rất tốt.
- Hôm đó tôi trang điểm mặc đồ đẹp vào, mặc chiếc váy mới may rất rộng, dùng chất liệu rất bền bỉ.
- Lúc tôi rớt xuống, chiếc váy căng gió, do đó, độ rơi của tôi chậm đi, nhờ vậy tôi chụp được một nhánh cây nhỏ mọc trên vách đá.
- Nhánh cây tuy cũng không chịu nổi sức nặng của tôi từ trên rơi xuống, bị gãy đi, nhưng nhờ vậy mà tôi rơi xuống chậm đi rất nhiều.
- Trên vách đá không chỉ có một nhánh cây, do đó tôi lại chụp thêm một nhánh cây khác.
- Lần này sức rơi xuống của tôi đã giảm đi nhiều lắm, vì vậy nhánh cây ấy giữ tôi lại.
- Nhưng đến lúc đó, tôi đã rớt gần xuống dưới đáy cốc, phía dưới là một khoảng đất hoang và bùn lầy, trừ gai góc bụi rậm tạp nhạp và những hài cốt của những người ông ta đẩy xuống ra, chẳng có gì ở đó, bất kỳ ai cũng không thể sống được ở dưới đó.
- Chung quanh sơn cốc, đều là vách đá thẳng đứng, trên vách đá tuy cũng có giầy leo, nhưng dù là vượn cũng khó lòng trèo lên được.
- May mà những người bị ông ta đánh rớt xuống, có đem theo binh khí, tôi dùng binh khí của họ, đào lỗ vào vách núi để làm chỗ đặt chân.
- Có điều đá núi ở đó còn rắn chắc hơn cả sắt thép, mỗi ngày tôi chỉ có thể đào được hai ba chục lỗ, không những vậy, về sau càng lúc càng đào ít đi.
- Bởi vì tôi lại, tôi vẫn phải xuống dưới đáy cốc nghỉ ngơi, hôm sau lại bò lên đào, càng lúc lên xuống càng mất thì giờ.
- Huống gì, dưới đáy cốc, không có thứ gì để ăn được, mỗi ngày tôi chỉ ăn được tý vỏ cây và lá cây, uống một tý nước trong đầm lầy, vì vậy, càng lúc tôi càng kiệt sức.

- Như vậy đào hơn hai tháng, tôi chỉ bắt quá đào được tới nửa đường, mắt thấy không còn cách gì đào thêm được nữa, nào ngờ lúc đó lại nghe có tiếng ông ta nói ở phía trên.

- Lúc ấy tôi đang ở giữa chừng núi, mới nghe giọng nói của ông ta, tôi hy vọng ông ta còn nghĩ đến tình anh em, cứu mạng cho tôi.

- Tôi bèn lấy hết sức lực, kêu tên ông ta lên ...

Những chuyện sau đó, không cần nàng phải kể ra, Phong Tứ Nương cũng đã nghĩ ra được.

Đương nhiên Tiêu Dao Hầu nằm mộng cũng không ngờ nàng còn sống, do đó, nghe nàng cất tiếng hô hoán, y mới cho là oan hồn nàng đang đòi mạng.

Đợi y nhảy xuống rồi, Tiêu Thập Nhất Lang mới nhin không nổi muốn xem thử rốt cuộc ai đã hô hoán, thấy trên vách núi có người, dĩ nhiên y tìm cách cứu nàng lên.

Tiêu Thập Nhất Lang buồn rầu nói:

- Tôi cứu cô ta lên rồi, cô ta đã bị hành hạ không còn giống hình người, thậm chí tôi còn không biết cô ta là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ.

Bằng Bằng cắn môi, bất giác rùng mình lên một cái.

Hai tháng trời ấy, nàng làm sao qua được, bây giờ nàng cũng không dám ngay cả nghĩ tới.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc ấy, tôi chỉ biết một điều, tính mạng của tôi, là do cô ta cứu, do đó bằng bất cứ cách nào, tôi cũng phải tìm cách cứu sống cô ta cho được.

Lúc ấy nàng đã chết đi mất chín phần, hơi thở thoi thóp như có như không, muốn cứu sống nàng, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì muốn cứu nàng, tôi nhất định phải đi tìm thầy thuốc, vì vậy, không tìm theo đường cũ trở lại, mà đi vòng đường sau xuống núi.

Phong Tứ Nương thở dài:

- Do đó Thẩm Bích Quân đi theo tìm anh, mới tìm không ra.

Đây không lẽ là định mệnh ?

Mệnh vận an bày, tại sao lại kỳ quái như vậy ? Tại sao lại tàn bạo như vậy ?

Băng Băng ráng nhìn lại không khóc, nàng nhoẽn miệng cười nói:

- Bất kể ra sao, bây giờ em vẫn còn sống nhăn, và anh cũng chưa chết.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, ánh mặt lại lộ ra cái biểu tình lân lân bi thương như lúc này, y gượng cười nói:

- Người tốt không sống lâu, cỡ hạng người như tôi, muốn chết cũng chết không xong.

Băng Băng dịu dàng nói:

- Người tốt mà quả thật không sống lâu, anh đã chết lâu rồi còn đâu, cả đời em, chưa bao giờ gặp người nào tốt hơn anh.

Phong Tứ Nương rút cuộc cũng thừa nhận:

- Xem ra, y quả thật cũng không tệ lắm.

Băng Băng nói:

- Cái vị chương môn phái Điểm Thương Tạ Thiên Thạch, chính là một trong những người tôi thấy trong hang động hôm đó.

Phong Tứ Nương chau mày hỏi:

- Không lẽ y đã bị Tiêu Dao Hầu mua chuộc ?

Băng Băng gật đầu nói:

- Tôi bảo đảm nhìn không sai.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bá Trọng song hiệp cũng đều bị Tiêu Dao Hầu mua chuộc ?

Băng Băng lại gật đầu nói:

- Đến bây giờ tôi mới nhận ra, những người trong động ấy đều là những tay đại hiệp khách, đại hảo nhân dưới mắt người khác.

Phong Tứ Nương thở dài nói:

- Biết người, biết mặt, không ai biết lòng, muốn biết rõ một người thiện ác ra sao, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Băng Băng nói:

- Bây giờ anh tôi quả thật đã chết, nhưng tổ chức ấy vẫn còn chưa bị tan rã.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thế nào ?

Băng Băng nói:

- Bởi vì sau này, chúng tôi nghe từ miệng một người sắp chết nói cho nghe một tin tức.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tin tức ra sao ?

Băng Băng nói:

- Đại ca của tôi chết rồi, lại có một người khác đứng ra thế chỗ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người đó là ai ?

Băng Băng nói:

- Không biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không hỏi ra được sao ?

Băng Băng nói:

- Chính ngay cả y cũng không biết rõ lai lịch thân phận người đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bọn họ nếu là những tay rất có địa vị, tại sao lại cam tâm đi phục tòng người đó ?

Băng Băng nói:

- Bởi vì, người đó chẳng những vũ công cao thâm khôn lường, mà còn nắm được chỗ nhược của bọn họ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỗ nhược gì ?

Băng Băng nói:

- Chỗ nhược của bọn họ lẽ ra chỉ có anh tôi biết rõ ràng, không biết tại sao đã lọt vào tay người đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngay cả những người đó cũng không biết ?

Băng Băng nói:

- Không biết gì cả.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ người này có quan hệ rất thân thiết với Tiêu Dao Hầu ? Không lẽ lúc còn sống Tiêu Dao Hầu đã đem bí mật nói cho hắn biết.

Những vấn đề ấy không ai có thể trả lời được.

Băng Băng nói:

- Tôi chỉ biết, cái âm mưu mà trước kia anh tôi đang tiến hành, bây giờ vẫn đang tiếp tục tiến hành, người đó hiển nhiên cũng như anh tôi, cũng muốn khống chế giang hồ, làm chủ tể của giang hồ như một vị thần linh.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Vì vậy, nếu cô gặp những ai cô đã thấy trong hang động hôm ấy, cô sẽ gọi cho Tiêu Thập Nhất Lang móc cặp mắt của họ ra ?

Băng Băng gật gật đầu nói:

- Bởi vì, tôi biết những người ấy đáng chết, nếu cả bọn đều chết hết, người khác mới sống an ổn được.

Phong Tứ Nương nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, anh mới nói, đáng lý ra anh phải giết bọn họ ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Bây giờ cô đã hiểu tất cả mọi chuyện.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng người khác không hiểu, do đó, người khác ai cũng cho anh là một tên ác tặc giết người không chớp mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang, trước giờ vốn là tên ác tặc, người trong giang hồ ai ai cũng rõ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao các người không vạch trần bí mật của bọn họ ra trước mặt công chúng, cho ai ai cũng biết bọn họ đáng chết ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, bọn họ vốn là đại hiệp, còn tôi là đại đạo, những lời đại đạo nói ra, ai mà tin cho ?

Y lại cười lên một tiếng, chậm chậm nói tiếp:

- Huống gì, tôi cả đời làm chuyện gì, đâu cần người hiểu dùm, cũng chẳng cần đồng tình dùm, Tiêu Thập Nhất Lang há chẳng phải là kẻ mình làm chuyện mình thích, chẳng sợ gì cả sao ?

Tuy y đang cười, nhưng nụ cười nói không hết nỗi thê lương. Phong Tứ Nương nhìn y, như nhìn một con sói, một con sói đang đói khát, lạnh lẽo, tịch mịch, cô độc, đang đi trong một trời đầy tuyết phủ, vì sự sinh tồn của chính mình mà vùng vẫy, phấn đấu.

Nhưng trên đời này, không ai đưa tay ra đỡ y một tay, người nào cũng muốn đá cho y một cái, đá cho chết y.

Mỗi lần Phong Tứ Nương thấy y lộ ra cái biểu tình đó trên gương mặt, nàng lại cảm thấy trong lòng mình như có kim đâm nhói đau lên.

Tiêu Thập Nhất Lang không hề biến đổi, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn là Tiêu Thập Nhất Lang.

Sói và cừu đều như nhau, đều có sinh mệnh, đều có quyền phải sinh tồn, đều có quyền vì sinh tồn của chính mình mà phấn đấu tranh giành.

Tuy sói không ôn thuận như cừu, nhưng đối với người bạn tình của mình so với cừu trung thực hơn.

Thậm chí so với người còn trung thực hơn. Có điều, trời đất bao la, tại sao không thể cho chúng một nơi dung thân ?

Phong Tứ Nương uống cạn ly rượu đắng, phảng phất đang nghe Tiêu Thập Nhất Lang hát những lời ca bi phẫn thê lương đó.

Nàng đặt ly rượu xuống bàn, bỗng nhiên nói:

- Anh còn nhớ lúc trước anh hay hừ cái bài du mục ấy không ?

Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên là nhớ.

Phong Tứ Nương nói:

- Đến lúc tôi hiểu cái ý nghĩa trong đó rồi, tôi mới biết tại sao anh thích nó.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, anh cảm thấy mình như một con sói, bởi vì, anh cảm thấy trên đời này không ai hiểu được sói cô độc, tịch mịch ra sao bằng anh.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì, y đang uống rượu, uống rượu đắng.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Bây giờ cho dù anh là một con sói, cũng không phải là một con sói bình thường.

Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:

- Bây giờ tôi là thứ chó sói ra sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bách vạn phú lang.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn hỏi:

- Bách vạn phú lang ?

Y cảm thấy cái tên nghe rất buồn cười.

Phong Tứ Nương không cười, nàng nói:

- Bách vạn phú lang so với con sói bình thường khác không chừng chỉ có một điểm khác nhau.

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi hỏi:

- Điểm gì khác nhau ?

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Bách vạn phú lang đối với bạn tình của mình, không trung thực cho lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng hết cười nổi, đương nhiên y hiểu Phong Tứ Nương đang nói gì.

Băng Băng bỗng đứng dậy, cười nói:

- Tôi ít khi uống rượu, bây giờ đầu tôi muốn quay vòng vòng lên.

Nàng cười hình như có vẻ miễn cưỡng:

- Hai người là bạn thân, nhất định có nhiều chuyện để nói, tôi xin phép về phòng trước được không.

Phong Tứ Nương nói:

- Được.

Nàng vốn trước giờ không phải là người giả dối, quả thật nàng hy vọng được nói chuyện một mình với Tiêu Thập Nhất Lang. Tiêu Thập Nhất Lang cũng chỉ còn cách gật gật đầu.

Nhìn Băng Băng đi ra một mình, đi vào trong bóng tối, ánh mắt của y lại lộ vẻ lân lân quan thiết.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Anh không cần phải lo cho cô ta, em gái của Tiêu Dao Hâu, nhất định tự mình lo cho mình dư sức thôi.

Đương nhiên Băng Băng dư sức lo cho mình.

Nếu một người ở dưới vạn trượng thâm cốc còn sống sót được trở lên, thì bất kỳ nơi nào khác, nàng đều có thể lo lắng được cho mình. Huống gì, bọn họ ở nơi đây, cũng có một tòa trang viện rất hào hoa.

Có điều, không biết tại sao, Tiêu Thập Nhất Lang còn có vẻ không được yên tâm cho lắm.

Phong Tứ Nương nhìn y lom lom, nghinh mặt nói:

- Cô ta cứu mạng anh, đương nhiên là anh nên báo đáp, nhưng cũng không đến nỗi quá lỗ như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ hỏi:

- Tôi làm quá lỗ sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ít ra, anh cũng không nên chỉ vì một câu nói của cô ta mà đi cưỡng đoạt đôi bông tai của người khác.

Tiêu Thập Nhất Lang thở dài nói:

- Xem ra chuyện ấy quả thật là làm quá lỗ, có điều, tôi làm như vậy, cũng không phải là không có nguyên do.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nguyên do gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang tính nói, lại ngừng, hình như không phải y không muốn nói, mà là không nỡ nói.

Phong Tứ Nương nói:

- Bất kể anh vì lẽ gì, ít nhất cũng không nên vì cô ta mà quên mất Thẩm Bích Quân.

Vừa nghe nói đến tên Thẩm Bích Quân, trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang như bị đâm nhói lên:

- Tôi ... tôi không hề quên nàng.

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều, cho đến bây giờ, anh còn chưa nhắc đến tên cô ấy.

Tiêu Thập cảm chắc cái ly không, gương mặt trắng bệch đầy vẻ thống khổ, một hồi thật lâu mới nói:

- Có những chuyện, tôi không muốn nói đến.

Phong Tứ Nương nói:

- Trước mặt tôi, anh còn có gì không muốn nói ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chẳng có gì, trước mặt cô, tôi chẳng có gì không nói được, do đó, tôi mới hỏi cô rằng, tôi đã làm chuyện gì không phải với nàng, tại sao ... tại sao nàng đối xử với tôi như vậy ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Cô ấy đối xử với anh ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:

- Không lẽ cô còn không biết ? Không lẽ cô còn chưa thấy ? Ở trên Mẫu Đơn lâu, nàng đối xử với tôi ra làm sao ? Nàng nhìn tôi như nhìn một con rắn độc.

"Ba" lên một tiếng, ly rượu đã bị y bóp vỡ tan tành, mảnh vụn của ly đâm vào da thịt y, máu me chảy đầy cả tay.

Có điều, y chẳng đau đớn tí nào, bởi vì, trái tim của y còn đau đớn gấp bội.

Dù có chặt đi bàn tay của y, cũng không làm y đau đớn bằng.

Phong Tứ Nương nhìn y, ra chiều kinh ngạc, hình như không ngờ rằng, y vẫn còn vì Thảm Bích Quân mà đau đớn dường ấy.

Một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang mới chậm chậm nói tiếp:

- Nàng đối xử với tôi như vậy, tôi còn biết làm gì hơn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ anh không biết tại sao cô ấy đối với anh như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi chỉ biết là không ai đã cưỡng bách nàng làm vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Quả thật không ai ép cô ấy làm vậy, có điều, nếu anh thấy cô ấy nắm tay một người đàn ông đi qua đi lại, nếu anh thấy cô ấy vì người đàn ông đó mà làm chuyện như anh đã vì Băng Băng mà làm, anh sẽ đối xử ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng tôi đối xử với Băng Băng như vậy chẳng qua là vì ...

Y nói chưa xong câu hình như lại sợ phải nói hết ra.

Phong Tứ Nương không chịu buông tha, lập tức hỏi tới:

- Rốt cuộc anh vì chuyện gì ?

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang lại biến thành bi thương, rốt cuộc y trả lời:

- Chuyện gì tôi cũng chịu cô ta, chỉ cần cô ta thích, tôi sẽ tìm cách làm cho cô ta, chẳng qua chỉ vì cô ta sống không bao lâu nữa.

Phong Tứ Nương ngăn người ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô ta ở dưới tuyết cốc, bị hành hạ quá sức, không những vậy còn trúng độc, tuy tôi đã nghĩ tận trăm phương nghìn kế, mà không giải được chất độc, chỉ có thể miễn cưỡng chặn chất độc lại một thời gian, có điều ...

Y uống cạn hết chỗ rượu còn lại trong bình, buồn rầu nói:

- Tối đa, cô ta chỉ còn sống được ba năm, bây giờ đã được hai năm, cô ta còn được không quá bảy tám tháng nữa, thậm chí không chừng bảy tám ngày ...

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ ... không lẽ chất độc cô ta trúng phải đều tùy lúc có thể phát tác ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu. Phong Tứ Nương ngó người ra đó, trong lòng nàng cảm thấy rất đau đớn khó chịu. Nàng đã bắt đầu cảm thấy thương cô bé.

Một thiếu nữ băng tuyết thông minh, nhỏ tuổi mà mỹ lệ như nàng, lại có thể tùy thời tùy lúc ngã xuống.

Thật là một chuyện làm ai cũng đau lòng thương tiếc.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm nói:

- Bất kể cô nhìn ra sao, bất kể cô nghĩ ra sao, giữa tôi và cô ta, mối quan hệ đến bây giờ vẫn thuần khiết, bởi vì, tôi không muốn làm chuyện gì cho Thẩm Bích Quân đau lòng, cô ấy cũng không muốn như vậy.

Trong lòng của Phong Tứ Nương đang xót xa vô cùng, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình không nên để Băng Băng lúc này bỏ đi một mình.

Bây giờ nàng đã hiểu rõ tình cảm và thống khổ của Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, chỉ có Thẩm Bích Quân mới chân chính là người được hạnh phúc, bởi vì, bất kể nàng đã bị tào ngộ bao nhiêu chuyện bi thảm, trên đời này vẫn còn có một hạng người như Tiêu Thập Nhất Lang, đối đãi với nàng một lòng như vậy.

- Còn mình ?

Phong Tứ Nương lại uống một ly rượu, nhẹ nhàng nói:

- Tôi mà là anh, tôi cũng làm vậy, có điều, nếu anh không nói ra, người khác làm sao biết được ? Thẩm Bích Quân làm sao biết được ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu nàng quả thật hiểu tình cảm của tôi đối với nàng, thì không nên nghi ngờ tôi, huống gì ...

Y lại nắm chặt hai nắm tay, nói tiếp:

- Nàng vốn đi tìm Liên Thành Bích mới lại đây, chỉ có Liên Thành Bích, mới là ... mới là người nàng thật tình quan tâm, tôi là cái thứ gì ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Làm sao anh biết cô ấy tìm Liên Thành Bích mà lại đây ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết, có người nói cho tôi biết.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai, ai nói cho anh biết ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hoa Như Ngọc.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Anh tin lời của hắn ? Nếu anh quả thật hiểu rõ tình cảm của Thẩm Bích Quân đối với anh, tại sao anh đi tin người ngoài, ngược lại đi nghi ngờ cô ấy ?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng ngăn người ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Tại sao hai người chỉ cố nghĩ đến chuyện mình đau khổ thôi, mà lại quên đi người kia cũng đang đau khổ, tại sao hai người cứ đi nghĩ đến những chuyện xấu xa nhất ?

Tiêu Thập Nhất Lang không thể trả lời.

Không lẽ đây chính là ái tình ? Không lẽ trong ái tình không thể tránh khỏi hoài nghi và ghen tương ?

Phong Tứ Nương thở dài nói:

- Bất kể anh nhìn ra sao, bất kể anh nghĩ ra sao, bây giờ tôi nói cho anh nghe, nàng không phải vì người khác mà lại đây, nàng vì anh, người nàng chân chính quan tâm, là anh đấy.

... Không phải chính nàng cũng vì y mà lại sao ?

... Tại sao nàng không đem tâm sự của chính mình nói cho y nghe ? Mà lại đi giải thích dùm cho người khác ?

... Nếu Tiêu Thập Nhất Lang được kết hợp với Thẩm Bích Quân, không phải nàng sẽ ôm hận suốt đời sao ?

Phong Tứ Nương cũng không biết tại sao mình đi làm chuyện như vậy. Nàng biết mình không phải là một người vĩ đại.

Nhưng nàng không biết rằng, cái tình cảm trực suất vô tư ấy, không những đã vĩ đại, thậm chí còn tiếp cận được với thần thánh.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nắm lấy tay nàng hỏi:

- Cô biết nàng đi đâu không ?

Phong Tứ Nương lắc lắc đầu nói:

- Tôi chỉ biết là cô ấy đã được một người cứu đi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai cứu nàng đi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Người ấy vốn là kẻ đánh xe cho Hoa Như Ngọc, hình như gọi là Bạch lão tam.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Gã đánh xe của Hoa Như Ngọc tại sao lại đi mạo hiểm cứu nàng ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi cũng không biết, chúng ta chỉ cần tìm ra cô ấy, là mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nhảy dậy:

- Chúng ta đi bây giờ thôi.

Phong Tứ Nương cười cười, nụ cười có vẻ chua chua:

- Ít ra anh cũng phải đợi tôi ăn hết tô mì.

Hết chương 12